

PETRKLÍČ

Ke slavnosti nanebevzetí Panny Marie 15. srpna

Když třetí ekumenický koncil v roce 431 v Efesu prohlásil Pannu Marii za Theotokos – Bohorodičku, začíná rozkvétat mariánská úcta.

Mariánská úcta spočívá v následování života Panny Marie. Především její víru, která se vypjala na život a na smrt. Vzala na sebe úlohu těhotné mladé dívky, za což byl trest smrti kamenováním. Byla odevzdána do vůle Boží za všech okolností, ať už v Betlémě, v Egyptě nebo pod křížem. Její život spočívá na dvou pilířích: lásky a odevzdanosti Pánu a touze po spáse a štěstí lidského pokolení. O tom svědčí i

poslední zjevení (Lurdy, Fatima, La Saletta).

Ona je matkou Kristovou, ale i naší matkou. Porodila hlavu, ale hlava nemůže být bez těla. A to tělo je Církev – my, ty i já. Marie je i naší nadějí v hodině smrti. Denně se modlíme: Pros za nás hříšné, nyní i v hodinu smrti naší. Svěřme jí celý život, i ty poslední chvíle – protože ona je tou nejjistější bránou – aby nás doprovodila do náruče svého Syna.

To Vám přeje a vyprošuje

Váš farář

Slavnost nanebevzetí Panny Marie

Poslední dogma bylo vyhlášeno v roce 1950. Týká se nanebevzetí Matky Boží. Křesťané vždy zahrnovali úctou a památkou hroby svých svatých, přesto nikdy žádný křesťan netvrdil, že existuje také hrob Mariin. Již první křesťané věřili, že Maria byla vzata do nebe i se svým tělem. Dogmata neodhalují všechno. Nevíme například, zda Maria před

nanebevzetím zemřela nebo jen usnula, ale víme, že je ve stavu nebeské blaženosti s tělem i duší. Nanebevzetí nám ukazuje, že na Matce se uskutečňuje všechno, co pro nás koná Kristus. Věříme také, že tak jako ona, dojdeme i my do Otcovy náruče.

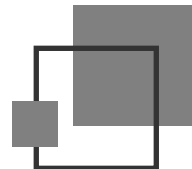
Hanka

Ježíš mě provokuje

Já se rozčiluji, a ON mi říká: Odpusť!
Já mám strach, a ON mi říká: Měj odvahu!
Já pochybuji, a ON mi říká: Důvěřuj!
Já jsem úzkostlivý, a ON mi říká: Buď klidný!
Já chci být sám, a ON mi říká: Pojď a následuj mě!
Já si dělám plány, a ON mi říká: Vzdej se toho!
Já si opatřuji majetek, a ON mi říká: Opusť to!
Já chci bezpečnost, a ON mi říká: Tu ti neslibuji!
Já chci žít, a ON mi říká: Obětuj svůj život!
Já si myslím, že jsem dobrý, a ON mi říká: To ti nestačí!
Já si chci hrát na šéfa, a ON mi říká: Snaž se sloužit!
Já chci rozkazovat, a ON mi říká: Poslouchej!
Já chci všechno pochopit, a ON mi říká: Věř!
Já chci jasnost, a ON mluví v podobenstvích!
Já chci poezii, a ON mluví konkrétně!
Já chci klid, a ON, abych si nedal pokoj!
Já chci násilí, a ON mi mluví o pokoji!
Já sahám po meči, a ON mi říká: Schovej ho!
Já myslím na pomstu, a ON mi říká: Nastav druhou tvář!
Já chci pokoj, a ON mi říká: Přinesl jsem meč ducha!
Já chci být větší, a ON mi říká: Buď jako dítě!
Já se chci skrýt, a ON mi říká: Buď světlem!
Já chci první místa, a ON mi říká: Posad' se na poslední!

Ježíši, provokuješ mě, já Tě vždy nechápu. Tvá slova se mi zdají tvrdá. Jsem v pokušení hledat si jiného Mistra, který mluví jasněji a méně vyžaduje. Ale ty máš slova věčného života. Ke komu půjdu?

Meditace

Panna Maria v posledních letech svého života prožívala neustálé spojení s Bohem a jednala stále dokonale. Možná ji trápil stesk po blízkosti jejího Syna a těžkosti vznikající Církve. Ale všechny tyto obtíže s dokonalou poslušností a trpělivostí snášela. Kéž bychom si i my připomínali její trpělivost a snahu jednat dokonale, abychom mohli být určitým vzorem a povzbuzením pro své okolí. Kéž nás Maria svým nanebevzetím posiluje a ukazuje, že se vyplatí žít pro nebe i za cenu velkých obětí či obtíží.

Vyňato z Immaculaty a rozjímavých růženců

Hanka

Letní zamyšlení

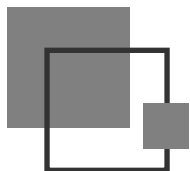
Je léto, čas cestování, čas setkávání, čas radostí. Pro mne to letošní je setkáváním se smrtí a bolestmi.

Snad je to dobře, někdy potřebujeme vidět vztyčený prst, potřebujeme zaslechnout varující hlas, potřebujeme si uvědomit, že tu nejsme natrvalo, ale že každý den může být tím posledním.

Nechci vám kazit ty krásné dny, jen – nezapomínejte radovat se z každého dne, neplýtvat svým časem honbou za malichernostmi, užívat si radostí s dětmi, navštěvovat své přátele a přátelství si pěstovat a hlavně za vše děkovat Bohu, neboť i bolesti mají v našem životě smysl.

Požehnané letní dny přeje Anna Macková z Radia Proglas

Šifra mistra Leonarda

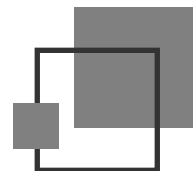
Poznámky ke knize a filmu

V této knize jsou samé fikce. Historici, sociologové i politologové vyvracejí „senzační objevy“ autora. Tento fakt nemusí vyvolávat náš nepokoj, spíše nelze zpochybnit nebývalý úspěch této knihy. Tato kniha a její úspěch vypovídají o naší době více než si dovedeme představit. Celosvětový úspěch „Šifry“ je dán také tím, že kniha odpovídá některým klišé současné popkultury a postmodemy. Jádrem této knihy je však vyprávění o tajných spolcích, o poznání, které vlastní několik zasvěcenců a o tajemné zašifrované realitě. Všechno je jinak než se nám to jeví ve skutečnosti – vsugerovává Dan Brown. Probíhá boj o nadvládu nad světem. Církev zničila Velkou Bohyni a musí před lidmi ukryt pravdu o Kristu, Marii Magdaléně a jejich potomcích. Autor se snaží zdůraznit kult „posvátné ženy“, který církev potírala už od dob Konstantinových. Toto tvrzení odporuje skutečnosti. Z historie církve je známo, že Nicejský koncil (r. 325) se vůbec ženskou otázkou nezabýval a každý ví, že křesťanství je historií Boha, který se natolik svěřil do rukou ženy, že z ní učinil matku svého Syna. Za pozornost rovněž stojí vztah autora k pravdě. V úvodu k „Šifře“ s titulem Fakta čtete: „Převorství sionské – evropská tajná společnost založená r. 1099 je skutečnou organizací. V r. 1975 byly v pařížské Biblioteque nationale objeveny dokumenty, v nichž byla uvedena jména některých členů Převorství sionského (sira Isaaka Newtona, Botticelliho, Victora Huga a Leonarda da Vinci). Nepoučený čtenář tomuto snadno uvěří, ale v uvedeném úryvku je pravda jediné to, že Převorství sionské opravdu existuje. Vzniklo 25. 6. 1956, tedy ne o 1000 let dříve. Jeho zakladatel byl jakýsi Pierre Plantard. Ten si vsugeroval, že je přímým potomkem Maří Magdalény, a aby prokázal svůj božskolidský původ, zfalšoval několik dokumentů, které umístil v pařížské Národní knihovně. Tím, že Dan Brown

vydává tuto fantazii za skutečnost, falšuje pravdu a mate čtenáře. Důsledkem nemusí být ani tak slepá víra čtenářů v pravdivost autorových tvrzení. Úplně stačí, že je nabourána důvěra v jádro historické skutečnosti.

Všiměme si ještě Leonardovy Poslední večeře. Ta je plná symbolů, ale jsou to symboly křesťanské ortodoxie. Víme, že renesanční umělci konzultovali všechny detaily svých děl s teology. Evangelista Jan, který je vedle Ježíše, má jemné rysy, protože byl zapoštlů nejmladší. Kdo v něm chce vidět Maří Magdalénu, má buď bujnou fantazii nebo podléhá sugesci. Ještě absurdnější jsou domněnky týkající se obrazu Mony Lisy. Vidět v ní verzi androgynního autoportrétu homosexuálního umělce, což mělo evokovat jména staroegyptských božstev plodnosti Amona a Isis – to je totální fikce. Mona Lisa je portrétem konkrétní ženy: Lisy di Gheraldiny, manželky Francesca del Giocondo. Vidíme, že autor i zde nabízí falešnou interpretaci. Myslíte si, že se čtenář dokáže pod tímto vlivem dívat na Leonardova díla bez podezíravosti? Dan Brown vzal jejich pohledu nevinnost a namíchal jim jed pochybnosti. Vše, co jsme uvedli, lze také vztáhnout na způsob, jak se autor vyjadřuje o církvi, která podle něho zamlžuje pravdu.

Naši současníci přestali věřit vpokrok i rozum a stále méně věří i v Boha. Vzniklé vakuum zaplňuje víra v různá spiknutí, obohacená o prvky esoteriky. Jestliže pravda neexistuje, musí následovat myšlenky, že všechno je lež a tou lží někdo šikovně manipuluje. Ať už je to církev nebo politici. Všichni lžou, aby uchovali moc, proto nelze nikomu věřit. Církev se zde stala snadným objektem různých fantasmagorií a snad by se to dalo přehlédnout. Někteří sociologové vidí v Brownově knize současnou verzi Protokolu sionských mudrců. V protokolech

se mluví o židovském spiknutí, kdežto zde o spiknutí klerikálů. Profesor André Taguieff, který píše o antisemitismu a judeofobii, analyzuje fenomén „Šifry“ ve své nejnovější knize „Trh zasvěcených“. Podle jeho názoru je popularita spikleneckých teorií záležitostí asi posledních 30 let. Po vydání Protokolu sionských mudrců (podvrhu agenta carské ochranky, který vyšel v Paříži v roce 1901) se zvedla vlna antisemitských nálad. Obávám se, že čtenáři takových knížek nebo konzumenti takových filmů budou vnímat společenské události i život spikleneckou optikou. Věci se odehrály jinak, náhodná úmrtí jsou důsledkem zločinných konspirací a demokracie je fasádou, za kterou se skrývají samí spiklenci, kteří mezi sebou bojují o nadvládu nad světem. Podobně hodnotí situaci i Guillaume Biger, profesor dějin na institutu Leonarda da Vinci. Vidí

v „Šifře“ ohrožení demokracie. Běžný člověk se přesvědčuje o tom, že sdělované pravdy jsou podvrhem. Přesvědčit člověka, který ničemu nevěří, že má věřit jen sám sobě – to je dnes nejlepší recept na bestseller. Bez minimální důvěry v ty, kteří jsou v čele, se obyčejným lidem demokracie hrouští. Britský deník Times zařadil Dana Browna mezi řadu lidí, kteří mají velký vliv na osud světa. Jeho kniha nevyvolala nějakou antidemokratickou revoluci ani pogromy. Je to mímý jed s prodlouženou dobou trvanlivosti, který nepůsobí náhlou smrtí, ale infikuje naši kolektivní paměť virem podezřívavosti, vše zpochybňuje a podvrací pilíře, na kterých byla budována lidská společnost.

Vybráno z polského deníku Rzecz pospolita z 12. 6. 2006 od Liliány Sonik a z Katolického týdeníku.

P. Jiří Krpálek

Polemika k tématu

Když v roce 1988 debutoval mladý český režisér svým krátkometrážním filmem Ropáci, byla to událost. Událost pro nadějný režisérský talent Jana Svěráka, pro českou kinematografii, která opět dokázala daleko překročit hranice Šumavy i pro všechny fandy filmu (film byl oceněn Studentským Oscarem Americké filmové akademie). Tímto byl ale dotčený okruh vyčerpán. Zkusme si představit, co by se muselo stát, aby se tento okruh nadšeného zájmu výrazně rozšířil.

Tak si například představme, že by se našla nějaká skupina lidí nebo organizace, která by se touto jednoznačnou fikcí cítila nějak dotčena. A dávala by to hlasitě najevo. Tak třeba učitelé přírodopisu by psali do novin, dávali rozhovory v rádiu a v televizi a přidali by se novináři, hnáni nutkáním chránit pravdu i učitele přírodopisu. „Ropáci – kdo to kdy slyšel? Vždyť nic takového neexistuje. Jan Svěrák ohrožuje nejen zdravý duševní vývoj našich dětí, jejich vzdělání, ale také učitele – jejich autoritu a jejich samotnou existenci!“ Dovedete si představit, jak by i v tehdejší nemediální totalitní prostředí prudce vzrostla popularita tohoto bezesporu kvalitního díla? Každý by o tom mluvil, každý by toužil snímek vidět. Stůj co stůj. Už jen proto, že je kontroverzní.

Tato asociace mi vyvstává, pozorují-li zpovzdálí bránění pravdy a dějinných skutečností „napadených panem Brownem“. Stojí to za to? Proč vlastně? Proč se tak usilovně nebojuje třeba proti tezi Ericha von Dänikena, byť jej řada lidí považuje za pouhého mystifikátora? Proč také církev „vykopala válečnou sekeru“ a ohání se s ní co může? Ano, jistě, bojuje za svou pravdu. Možná, že se cítí ohrožena. Ale nepřilévá tím jen oleje do ohně? Vždyť je to jen fikce! Nekalkulovali tvůrci filmu předem s reakcí vlivné instituce, která teprve svojí reakcí nalákala miliony diváků do kin a dopomohla tvůrcům filmu k obrovským ziskům?

Ten, kdo pouze reaguje na aktivitu druhého, bude vždy v nevýhodě. A to i když je motiv reakce v pořádku – chceme přece bránit naši pravdu. Neodsuzujeme se ale těmito reakcemi v očích ostatních do role „potrefené husy“? Máme – my jako církev – vůbec reagovat? Nebo to máme nechat být a počkat až „vše vyšumí“? Anebo nemáme pouze reagovat na vědomě kontroverzní témata a máme být my tím prvním, kdo ukazuje směr, budí pozornost a provokuje dnešní konzumní společnost v duchu hodnot, ve které věříme?

Mirek

Rozhovor

Blanka Prokopová (27 let), rodačka z Kuřimi, je zdravotní sestrou. Pracuje na interně ve Vojenské nemocnici. Ve svém volném čase se věnuje romským dětem a mládeži.

Blanko, co bylo prvním impulsem pro tvoje rozhodnutí pracovat s romskou mládeží?

První impuls přesně nevím. Tak trochu to začalo díky jedné, tehdy kuřimské, romské rodině, kdy děti začaly chodit na faru a postupně se jim nechtěl nikdo věnovat. Když přišla první, zaklepala a řekla: „Můžu sem taky chodit?“ Z klubovny se ozval souhlas. Na další schůzku přivedla sestru, pak sestřenici a postupně tam bylo víc romských dětí než bílých. Dohromady scházet se nešlo, romské děti byly temperamentnější, nikdo s nimi nechtěl být a tak jsem se jim začala věnovat. Začaly mě brát i k sobě domů, na místa, kde si hrály...

Ale snad úplně první setkání s romskou rodinou bylo s Luckou Dudovou na mši, její rodina chodila každou neděli do kostela.

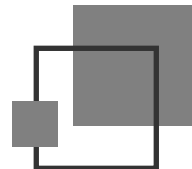
Kde jsi začínala a kolik let se věnuješ této činnosti?

Začínala jsem zde v Kuřimi, přesný rok nevím, první společné foto mám z roku 1997. Od roku 2000 se věnuji Romům v Brně. Práce je tam jiná, než byla v Kuřimi. Pracuji tam s dětmi doslova z ulice, zpočetnějších a sociálně hodně slabých rodin. A na dovolenou jezdím na Slovensko do osady odpočívat.

Jak tě romské děti přijímají mezi sebe? Je jejich přijetí cizího člověka spontánní, nebo sis k nim musela hledat cestu?

Skrze děti najdete přijetí u rodičů. Když si vás poprvé dítě přivede domů, nevyhodí vás. Jste pro ně host, střed zájmu. Vypytávají se kdo jste a co děláte atd. Obecně každý gadžo (nerom) je pro ně cizí. A když zaklepete na cizí rodinu, která vás nezná, mají strach jestli nejste třeba sociálka. Mě už znají, takže to není tak těžké, a když jeden neví kdo jsem a druhý ví, tak řekne: „Ta je z fary.“ A mají jasno. Získat důvěru je těžké, ztratit ji lehké a získat znovu snad nemožné.

Jak to probíhalo?

V Kuřimi si to přesně nepamatuji. Při první návštěvě u nich jsme se všichni styděli. Oni mi dávali „marikla“ a mě to moc chutnalo. Jim to bylo trapné, že nemají nic lepšího, patří to mezi chudší jídla. Do rodin jsem chodila dost často, v některých jsme se i učili. V Kuřimi žilo málo Romů a rodiče dbali o jejich výchovu a učení do školy. Dudovi si chodili do knihovny půjčovat knížky, které opravdu četli. V Brně je to jiné, některým rodičům je jedno, kde se jejich dítě toulá, o výchovu ani vzdělání nedbají. První návštěva v romské rodině v Brně byla moc pěkná. Šla jsem tehdy vyprovodit malého kluka na roh Francouzské ulice a on mě stále přemlouval, jak říkají: „Pod u nás“ Nakonec se mu to podařilo, přišla jsem k nim, on mě všem představoval (je z deseti sourozenců, tehdy jich bylo osm), povídali jsme si a bylo nám dobře. Když jsem to pak řekla na faře, tak mi ze začátku nedoporučovali samotné chodit do terénu. Ale když už začnete, chápete to? Když se však objeví na faře někdo nový, kdo chce chodit mezi Romy, nikdy ho tam nepustím samotného a radím mu, na co si dát pozor.

Kam za vámi děti v Brně docházejí?

V Brně je více středisek, kde se věnují Romům. Já jsem v Zábrdovicích na faře. Zde je otevřeno každý den mimo neděli odpoledne pro děti středisko a dopoledne klub pro předškolní děti. Já mám na starost dopolední klub dvakrát až třikrát týdně dle služeb v nemocnici. Odpoledne jednou za týden vedu kroužek buď malých školáků anebo puberťáků a chodím na návštěvy v terénu, ty jsou moc důležité.

Spočívá tvoje práce pouze v naplnění jejich volného času?

Odpolední práce vesměs ano. Dopolední je příprava do školy a učíme se tam jako ve školce. Hlavně jim chceme ukázat, že jsou gadže, kteří je mají opravdu rádi.

Jak probíhají schůzky?

Už jsem zmínila, co mám na starost. Je to obsáhlá otázka, s každou skupinou je to trochu jiné. Odpoledne náboženství, hry, doučování. Počet dětí se mění, nejsou vytrvalí. A „terén“, tzn. návštěvy rodin, setkání s rodiči a dětmi tam, kde si hrají, kde se sami scházejí, je podstatné být s nimi.

Co člověku tato práce dává, je pro tebe zdrojem zkušeností, které třeba využiješ ve svém zaměstnání, kde také pracuješ s lidmi?

Dělám to, protože je mám ráda, chci to dělat a oni mě potřebují. Kdybych měla hodnotit za celou dobu úspěchy či neúspěchy, tak je to práce nevďečná a je víc neúspěchů (zrady, krádeže, drogy, prostituce,...) ale ty maličkosti, které vám dávají, jsou nádherné.

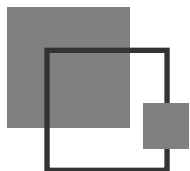
Čím jsi původně chtěla být, byla to vždy zdravotní sestra?

Po gymnáziu jsem zkoušela přijímačky na pedagogiku, nepřijali mě. Ale na „zdravku“ jsem chtěla už na základce. Jsem spokojená.

Chtěla by ses práci s mládeží někdy věnovat naplno? Jaké jsou tvoje plány do budoucna?

Nevím co bude. Při svých službách v práci se jim naplno věnuji už teď.

Jana

Červencové zotavení

Exercicie pro rodiče s dětmi.

Každé ráno začalo krásně. Mší svatou ve čtvrt na osm. V kapličky se sešli ti rodiče, kteří byli svými dětmi přinuceni vstávat, s těmi dětmi, které přinutily rodiče vstávat a byly ochotny je do kapličky následovat. Po snídani byly děti s důvěrou předány dívkám – hlídačkám a rodiče usedli v malé společenské místnosti hotelu Horalka ve Sněžném v Orlických horách k dopoledním přednáškám P. Zdeňka Králíka. Již ta sama skutečnost, že máme jako rodiče malých dětí čas a klid na vyslechnutí hodnotné přednášky, byla pro mnohé úžasným zážitkem. Natož potom prostor pro rozhovor ve dvou, který byl po každých přednáškách také naplánován. Znáte to. V běžném denním shonu, kdy děti rizikového typu neustále směřují k nějakému úrazu až na ty krátké okamžiky, kdy se z posledního úrazu vzpamatovávají, a kdy děti jezinkoidního typu (odvozeno od bytosti jezinky) se neustále něčeho dožadují, je vytvoření podobného prostoru klidu pouhou iluzí.

Přednášky P. Králíka byly zaměřeny tentokrát na téma pravidelného manželského rozhovoru a na otcovské a mateřské role jako na role zprostředkovávající Boží lásku v rodině i mimo ni. Učili jsme se objevovat krásu a chápat důležitost pravidelnosti manželských rozhovorů, kdy se nemluví pouze o organizačních záležitostech v rodině, o tom, proč jsou děti takové a po kom vlastně, anebo o tom, kam letos na dovolenou a kde na to vzít. Manželský

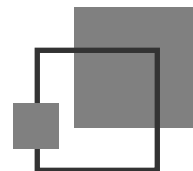
rozhovor má vést k oboustrannému otevření se partnerovi a ke vzájemnému obohacení: Co právě prožívám, co cítím, co je pro mě důležité. Jen tak se lze naučit vnímat, co prožívá a cítí ten druhý a co je tedy důležité pro nás dva jako manžele, pro naše manželství.

Každé odpoledne trávil rodiny dle svého uvážení společně odpočinkem, výletem či koupáním, zcela dle svého gusta. Večer potom stály „hlídačky“ připraveny s knížkami pohádek na dobrou noc, aby si rodiče mohli ve skupinách tří až čtyř párů sdělit dojmy z témat dne, prožitků a hlavně osobních zkušeností.

Závěrem týdenního setkání byla možnost obnovit manželský slib a završit tak duchovně obohacující týden. Byli jsme na takovémto týdenním setkání pořádaném schönstattským hnutím podruhé a i letos jsme se po týdnu vrátili odpočatí a velmi obohaceni setkáním s ostatními rodinami, přednáškami P. Zdeňka, očištění a posílení duchovní obnovou, kterou jsme prožili společně s partnerem.

Schönstattské hnutí, založené v Německu P. Josefem Kentenichem, má u nás letité zkušenosti mj. i v doprovázení rodin na jejich duchovní cestě. O letních prázdninách pořádá týdenní setkání s exerciciemi, v průběhu roku pak přednášky nebo víkendové duchovní obnovy např. pro otce rodin, pro matky, pro otce s dospívajícím synem apod.

Mirek

Narodil se mi bráška aneb sourozenecké konstelace

Přednáška Mgr. Blanky Šimkové

proběhla v měsíci květnu v přednáškovém sále Městské knihovny v Tišnově. Od přednášející, paní Mgr. Blanky Šimkové z brněnského centra rodinných aktivit Lata, jsme se dozvěděli, že pořadí, v jakém se narodíme, má významný vliv na náš budoucí život. A to na výběr partnera, zaměstnání, výchovu dětí a další.

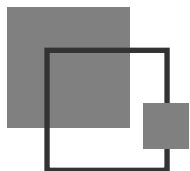
Prvorozené děti celý život vychází ze svého výjimečného postavení, neboť jsou zpravidla očekávány a zahrnovány láskou svých rodičů a prarodičů. Je jim věnováno nejvíce času, hračky a vše ostatní mají obvykle nové a jen pro sebe. Na druhou stranu je na ně vyvíjen největší tlak, jsou zaměřeni na výkon. Rodiče do dítěte vkládají největší naděje, prvorození se většinou dobře učí. Vyrastou z nich velice často vzorné děti a perfekcionisti.

Druhorození bývají mnohem uzavřenější a nemluví o svých citech. Jsou to průkopníci, vyšlapávající si svoji cestu mimo rodinu a jsou tudíž oblíbeni v kolektivu. V dospělosti se z nich stávají například dobří jednatele.

Na třetí děti v pořadí obvykle zbývá nejméně času, proto na sebe značně upozorňují a přítomnost rodičů na sebe nakonec strhnou. Z toho vyplývá, že nejobtížnější je pozice druhorozeného. Proto je nesmírně důležité, aby dítě alespoň občas zažilo pocit výjimečnosti (to platí o všech dalších dětech). Mimořádný důraz je kladen na fyzický kontakt s dítětem. Ten nám byl ilustrován na příkladu dětí, které jsou od malinka nošeny v šátku. Ti pak nemají v životě problém s vyjádřením svých pocitů. Pokud totiž dítě nezíská pocit bezpečí, nemůže se odpoutat.

Obrazek nakreslila Madlenka Vašková, 3,5 roku

Výchova jako dobrodružství

Koncem dubna letošního roku využilo rádio Proglas návštěvy významné osobnosti působící v oblasti dětské psychologie, Dr. Jiřiny Prekopové, a připravilo s ní rozhovor. V minulém čísle Petrklíče jsme se s vámi podělili o dojmy z přednášky této psycholožky žijící dlouhodobě v Německu, dnes přinášíme ve zkrácené podobě několik zajímavých myšlenek z jejího rozhovoru vysílaného Proglasem.

Jak máme jako rodiče dokonale vychovávat své děti?

Pokud chtějí rodiče vychovávat dokonale, je to chyba. Snaží se sami sebe příliš kontrolovat. Potom ale schází svoboda, kterou nutně pro výchovu potřebujeme. Tato potřeba je dána Stvořitelem. Pokud se rodiče soustředí pouze na rozpoznávání chyb svých dětí a jejich kontrolu, na výchovu to nestačí.

Proč Bůh dopustil, že mají děti mladí, nezkušení rodiče?

Aby se dítě naučilo bezpodmínečně milovat – nejen za ideálních podmínek, ale i v neideálním prostředí. Rodiče přece nemusí být dokonalí. Chybou ale je, pokud rodiče neumí dát dětem lásku. Některé děti mají štěstí, že jsou v případech, že rodičovská láska schází, milovány babičkou nebo někým jiným, ale dítě má být obklopeno rodičovskou bezprostřední láskou již před narozením, v lůně matky.

Jak mají rodiče vést dítě v období vzdoru – asi kolem tří let, kdy si dítě nepřipouští vůbec nic. Má vůbec cenu po něm něco chtít? Nevede to jen ke zbytečnému vypětí a rozčilování?

V období vzdoru dítě dělá přesný opak toho, co je po něm žádáno. Jedinou dobrou možností v okamžicích konfliktu je vzít dítě do náruče. Ale ne proto, aby bylo ukonejšeno nebo aby byla jeho pozornost odvedena někam jinam, mimo problém. Je třeba i v takovém okamžiku dát dítěti i sám sobě možnost vyjádřit, co cítí: „Mám na tebe vztek“ – i rodič musí dostat příležitost vztek vyjádřit. „Já svůj vztek vykřičím, ty taky můžeš.“ „Maminka se nesmí bít“ Je nutné ale zůstat s dítětem v kontaktu, tváří v tvář, důležitý je oční kontakt, kterým oba dva vysílají i přijímají signály od toho druhého. A to vede k silnému pocitu – cvičení empatie: Máma mě má ráda i když má na mě vztek. Vnímám, co máma cítí a já se mohu vyjádřit.

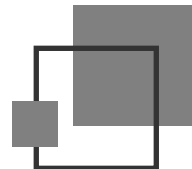
Nejstrašnější trest pro dítě je odnětí lásky, odloučení. Dítě nikdy neodhánějme, neposílejme za dveře, nikdy nedávejme najevo, že máme dítě rádi jenom za určitých podmínek. Řešme to společně. Jedině tak se naučí dítě řešit konflikty společně s ostatními i pro období dospělosti.

Naše tříapůlleté dítě hodně žaluje. Co s tím?

Žalování je nepřímá agrese. Dítě hledá někoho, kdo zakročí za ně, kdo je silnější a vyřídí si to za ně, což potom škodolibě sleduje. Žalování je velmi škodlivé. Proč ale dítě žaluje? Možná dítě hledá své vlastní uplatnění, možná je málo chváleno.

I tady je nutná bezpodmínečná láska: Já tě miluji i za špatných podmínek a učím totéž i tebe. Opičí láska se snaží milovat, proto snáší vše. Učí ale dítě jen brát, nikoliv dávat.

Mirek

Chcete si odpočinout?

Náš tip

Ráda bych vám představila orelské pobytové středisko v Bukovině.

Kde to je?

Objekt se nachází v lese za obcí Bukovina u Křtin v okrese Blansko, tedy v samém srdci Moravského Krasu.

Co tam na Vás čeká?

K možnosti celoročního využití střediska je k dispozici 7 pokojů (14 lůžek a 7 přistýlek), v podkroví společenská místnost (možnost různých stolních her, stůl na stolní tenis), vybavená kuchyň, jídelna s krbem, sklad potravin, sociální zařízení a v letních měsících možnost stanového tábora (k dispozici je 14 stanů s podsadou pro dvě osoby).

Okolní lesy jsou ideální pro houbaření, aktivní turistiku, cykloturistiku (značené cesty a cyklotrasy vedoucí Moravským Krasem). Pro děti i dospělé možnost koupání v nedalekých Křtinách (3 km) nebo rybník Olšovec v Jedovnicích (6 km). V blízkém okolí spousta zajímavých přírodních útvarů – Rudické propadání, přírodní park Rakovec a v neposlední řadě naše krásné jeskyně – Punkevní, Sloupsko-šošůvské, Balcarka, Kateřinská, Macocha. V zimě pak ideální terén pro běžkaře.

Komu objekt nabízíme?

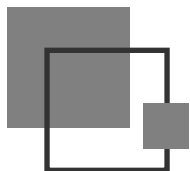
No přece Vám všem, co máte rádi přírodu. Místo je vhodné pro klidnou dovolenou s malými dětmi, pro farní společenství třeba jen k víkendovým výletům nebo pro různá duchovní cvičení, pro školy v přírodě, rodinná setkání a oslavy. Ceny byly tvořeny s ohledem i na početnější rodiny. Jako členové orla můžete ještě využít výraznou slevu.

Kde zjistíte vše potřebné?

Správce pobytového střediska je Vítězslav Nováček, tel. 602 501 949, e-mail: novacekvitezslav@seznam.cz. S panem Nováčkem je možné dohodnout termíny, rezervace a podmínky pobytů, rád Vám odpoví i na Vaše případné dotazy.

Ivana Nováčková
KVR Orel Kuřim

Přečetli jsme

Petra Procházková – Frišta

Na tuto knihu jsem se hodně těšila. Jednak z úcty a obdivu k její autorce, která se jako válečná novinářka působící v Čečensku dokázala vzdát profesní kariéry a odevzdat novinářský průkaz, aby mohla založit sirotčinec v Grozném a starat se o opuštěné děti. Též ze zvědavosti, jaké jsou vlastně skutečné poměry a život prostých afgánských žen, o nichž vypráví ve svém románu Frišta.

Autorka nás svým poutavým a osobitým stylem plným humoru vtahuje do příběhu mladé Rusky, která pozná svého budoucího muže na studiích v Moskvě. Její nová životní etapa začíná rolí vdané ženy do Afganistánu, kam následuje svého manžela. S hlavní postavou můžeme sdílet každodenní tamější život v úzké rodinné komunitě, který je prosycen pro nás neznámými a mnohdy nepochopitelnými pravidly a zákony společnosti, jež jsou jakoby záměrně okořeněny hojnou dávkou humoru, aby se pro nás Evropany staly stravitelnými.

Ačkoliv se jedná „jen“ o román, jehož děj se odehrává v kulturně odlišném prostředí, dává nám poměrně do hloubky nahlédnout do světa islámu a tak dát možnost s mnohým se seznámit a snad i pochopit...

Katka

Jaromír Štětina – Vykradači hrobů

Když slyším jméno Petra Procházková, vždy mně vyvstane na mysl taktéž jméno jejího bývalého kolegy – válečného zpravodaje Jaromíra Štětiny.

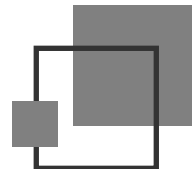
Tito dva lidé spolu pracovali v Čečensku a ráda bych tedy ještě zmínila jeho knihu. Sbíрка povídek nazvaná Vykradači hrobů více než výmluvně vypovídá o životech lidí, žijících ve válečných konfliktech, ať už na Balkáně, v Íránu nebo Afganistánu. Někde se necháte pohltnout řízným a sarkastickým humorem, jenž oceníte vlastními výbuchy smíchu, jindy vám běhá mráz po zádech hrůzou.

Ačkoliv tyto dvě knihy nemají v podstatě nic společného s klasickou duchovní literaturou, mají vsobě neobyčejnou sílu výpovědi lidských osudů, které jsou tak diametrálně odlišné od těch, které tu žijeme my a chtě nechtě nás vedou k úvahám, „čím jsme si my zasloužili, že smíme žít v klidu a míru a čím se ti druzí provinili...“. Kdo by měl pocit, že postrádá dostatek pokory a vděčnosti, necht' sáhne po knihách těchto dvou autorů.

Katka

Vychází zpěvník Hosana 3

Po deseti letech od vydání druhého dílu Hosany vychází v nakladatelství Portál třetí díl tohoto oblíbeného zpěvníku křesťanských písní, tentokrát ještě obsáhlejší než díl první a druhý. Obsahuje na 350 nových písní od známých autorů (Jiří Černý, Bob Fliedr), ale i dosud ne tolik známých tvůrců (Martin Gříva, Benedikta Forejtová, Petr Šabaka, Luděk Strašák a další). V Hosaně 3 najdete kromě písní vhodných k liturgii také písně, které se hodí ke zpěvu v křesťanských společenstvích či při setkáních mládeže.

Poustevník

V minulém čísle Petrklíče jsme vás seznámili s útlým dílkem Davida Torkingtona Poustevník. V závěru recenze jsem přislíbil otisknout v třetím čísle Petrklíče několik zajímavých myšlenek poustevníkových:

Ježíšův příběh je jedinečným a převratným svědectvím o tom, co se stane s člověkem, který se odváží naplno se vystavit Boží lásce. Příběh o tom, jak je jí postupně stravován a jaký důsledek to má pro jeho život a pro životy druhých. Jakmile se láska takovéto síly a důležitosti zmocnila Ježíšova života, dokázal nejen naslouchat lidem a pomáhat jim, uschopnilo ho to také přiblížit se k nim, léčit je a uzdravovat, navracet jim osobní integritu a dokonce je křísit z mrtvých, protože nic, vůbec nic na světě nemůže odolat moci nestvořené lásky. Ani smrt.

Náš problém je v tom, že lidem představujeme Ježíše jako jakéhosi nebeského obchodního cestujícího, přicházejícího nabídnout nejnovější encyklopedii morálních zásad – v bláhové víře, že když ji nabídneme s dostatečnou přesvědčivostí, lidé jí nebudou moci odolat! Jenomže On nepřišel v první řadě proto, aby nám do detailu vyjasnil, jak milovat Boha a bližního, naopak – přišel nám dát moc, abychom toho byli schopni.

Často si myslíme, že se můžeme změnit nebo že můžeme směřovat svůj duchovní růst, pakliže se trochu zakousneme a napneme svaly. Ale to je holý nesmysl... Tohle funguje v levných románech, občas i v reálném životě, ale nikdy to nemůže fungovat v životě duchovním. Neexistuje žádná spiritualita ve stylu „udělej si sám“.

Jakmile však pochopíme, že duchovní život začíná s Bohem, vše ostatní začne zapadávat na své místo. Začátkem všeho není milovat Boha, nebo popřípadě druhé, ale dovolit Boží lásce, aby zaplavila náš život.

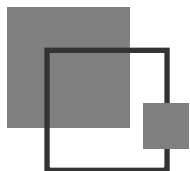
Křesťanství není především moralismus, nýbrž mysticismus. Není v první řadě zaujato zkoumáním a prezentováním dokonalého lidského jednání. Jeho prvotním zájmem je sdělit nám lásku, která nás sama o sobě uschopní být dokonalými lidmi.

Je obrovský rozdíl mezi tím, když člověk ví, že je milován a když prožívá, že je milován. Pouhá znalost nestačí. Znalost nikdy nikoho trvale a zásadně nezmění, ale prožitek ano, zvláště je-li dostatečně hluboký a dlouhodobý.

Musíme se naučit modlitbě. Jedině při modlitbě se dostáváme do kontaktu s Boží láskou a zakoušíme její příchod do našeho života. Kdo zakusil, že je milován, nemůže zůstat stejný.

Neexistuje žádné všeobecné pravidlo ohledně potřebného času věnovaného denně modlitbě. Jestliže jsme připraveni dát modlitbě denně tentýž čas, který by byl zapotřebí například k slušnému zvládnutí hry na klavír, pak po určité době projde náš život dramatickou, nezvratitelnou změnou. Dejme tomu, že začneme deseti minutami denně a postupně přidáváme. Jak ubíhají měsíce, bude se tato doba postupně prodlužovat. Když je všechno tak, jak má být, když modlitba vznikne a rozvine se ve zvlášť vyhrazeném čase, pak by postupně měla proniknout a zaplavit celý zbytek dne a stát se nakonec součástí všeho, co děláme.

Mirek

Představení kuřimského Orla

Úvodem

Neděle jako každá jiná. Jen k odpolední kávě si přináším z kostela nové číslo Petrkliče. Po přečtení mě okamžitě napadají otázky, proč píšeme tolik článků o různých akcích i úspěších orlů z Kuřimi do Zlobice a do celostátního časopisu Orel? Proč pozvánky na naše akce zveřejňujeme pouze na plakátcích v nástěnkách? A proč tady, kde bychom si měli být nejbližší, o naší činnosti není nic? Pokusím se to napravit.

Něco málo z historie

K založení kuřimské jednoty došlo 23. listopadu 1935 na ustavující schůzi. Jednota měla 66 členů a 72 žáků. Prvním starostou jednoty byl Oldřich Keprt. S ním spolupracovali F. Konvalina, F. Muzikář, p. Hrnčíř, p. Tempera a jiní. Členstvo jednoty cvičilo částečně na farním dvoře a v tělocvičně, kterou převzala po DTJ – ta si postavila svůj vlastní dům (dnešní penzion U mostu). Veřejná cvičení se konala v tamní zahradě. Činnost jednoty však neměla dlouhého trvání, takže se nemohla náležitě rozvinout. 8. října 1942 německé úřady činnost jednoty zastavily a majetek, který obnášel v hotovosti 3130 Kč včetně tělocvičného náradí, byl zabaven. Pokusy obnovit jednotu po II. světové válce byly neúspěšné pro zásadní odpor školy. Také druhý pokus v roce 1968 neuspěl, poněvadž Pražské jaro brzy skončilo a nebyl čas uvést jednotu v chod.

Teprve v květnu 1995 došlo zásluhou PhDr. M. Vítuly k obnovení činnosti Orla, v jejímž čele stál ing. Jiří Marek. Omezenou činnost uskutečňoval v klubovně na římskokatolické faře. O

Současnost

„Orel je občanské sdružení, které se zabývá organizováním a provozováním tělovýchovy, duchovních, kulturních a sociálně výchovných aktivit i dalších významných projevů lidské kultury.“ Tak tohle je malý výtažek ze

nejmladší orelský dorost pečovaly Ilona Marková a ing. Miluše Macková

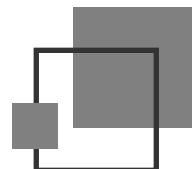
Bouráním starých stodol na farském pozemku se začíná psát současnost Orla v Kuřimi.

Za poslední 4 roky byla provedena rekonstrukce objektu, který původně sloužil jako přidružená hospodářská budova k místní faře. Byly zde vybudovány klubovny, kuchyňka a sociální zařízení. V průběhu dalších let byla vyměněna okna, opravena podlaha, zateplena fasáda a vnější omítky. V roce 2004 jsme vybudovali víceúčelové hřiště s umělým povrchem a osvětlením a položili základy k objektu šaten. V roce 2005 byl objekt postaven a zkolaudován a byla vybudována kanalizační přípojka. Při té příležitosti jsme zajistili i napojení fary. V letošním roce doděláme fasádu a plánujeme zřídit posilovnu.

V roce 2003 jsme zakončili etapu od návrhu po výrobu praporu naší jednoty a na Ústřední orelské pouti na Svatém Hostýně byl slavnostně představen a požehnání se mu dostalo od arcibiskupa Karla Otčenáška.

stanov.

A nyní něco konkrétnějšího z toho, jak to cítíme my. Jsme křesťanská sportovní organizace a naší prioritou je především podpora sportu pro všechny. Naším cílem není vychovávat mistry

světa, ale věnovat se sportu, který je férový, bere ohled na soupeře i spoluhráče. Stejně podmínky a péči věnujeme talentům, ale i těm méně schopným a snaživým. Dáváme sportu smysl. Naše měřítko není nejvyš, nejdál,

nejrychleji, takže se mi mnohdy těžko odpovídá na to, kdo nejlépe reprezentoval naši organizaci. Podle mě ten, kdo se orelských akcí zúčastňuje buď jako soutěžící, nebo přiloží ruku k dílu a pomůže s organizací.

Kdo to je „my“?

Starostka:	Ing. Miluše Macková
Místostarosta:	Vítězslav Nováček
Sekretářka:	Ilona Marková
KVR:	Ivana Nováčková
TVR:	Pavel Sádlik, Pavel Juračka
Ostatní členové rady:	Doc. Dr. Ing. Jiří Marek, Vladimír Sádlik, Lenka Procházková
Členská základna:	116 členů, do 18 let: 48, od 18 do 70 let: 55, nad 70 let: 13
Průměrný věk:	26,4 let
nejmladší člen:	Antonín Nováček, 3 měsíce
nejstarší člen:	František Štěpánek, 82 let

Největší úspěchy našich členů v minulosti

V příštím vydání bych se ráda našimi aktivitami za poslední dva roky zabývala podrobněji, takže tady je něco málo z našich začátků:

Sport

Reprezentace na mezinárodní úrovni v rámci organizace FICEP (křesťanské organizace z 12 států)

Petr Macek	plavání Francie-ČR, 2000, 1. místo, 100 m prsa
Ivana Smíšková	plavání Francie-ČR, 2000, 1. místo, 100 m volný způsob
Pavel Albert	kopaná Itálie 2004, účast v reprezentačním týmu U14
Petr Macek	camp FICEP, Itálie, 2002
Tomáš Marek	camp FICEP, Slovensko, 2004

Vyhodnocení nejlepších sportovců v rámci Orla, župy Sedlákovy (posuzují se bodové výsledky z různých sportů v rámci mistrovství Orla během roku):

Petr Macek	1999, 5. místo
Lucie Marková	1999, 8. místo
Petr Macek	2000, 2. místo
Markéta Macková	2000, 5. místo

Vyhodnocení kolektivů v rámci Orla (stejná kritéria jako jednotlivci):

jednota Kuřim	2000, 6. místo
---------------	----------------

Naše pravidelná setkávání

V letošním roce nám fungují tyto aktivity:

Dětský koutek	vedoucí: Petra Vašeková, tel. 608 384 246, Petra Matějková, tel. 608 102 648
Malá kopaná	vedoucí: Pavel Sádlik, 737 815 249
Kalnetika	vedoucí: Růžena Rudnická, 602 341 672

Tai-či	vedoucí: Jaromír Metelka, 603 818 397
Šachy	vedoucí: Ing. František Macek, 602 577 818
Cvičení předškolních dětí	vedoucí: Růžena Rudnická
Florbal	vedoucí: Petr Macek, 608 941 948

Zázemí pro svoji činnost máme více než dobré a nyní hledáme další ochotné lidi, kteří by věnovali svůj čas dětem a mládeži v oborech nejen sportovních.

Nakonec si dovolím malou příhodu. Všichni to znáte, jak se tak rozcházíme z kostela, sem tam něco s někým prohodíte ... a přitočil se ke mně pán a povídá: „Vás já znám, viděl jsem Vás v televizi (v kabelovce), Vy tady vedete toho Orla a děláte to dobře...“. Chtěl mi asi udělat radost. Ale to je špatně! Já budu mít radost, až mi příště řekne: „Viděl jsem v televizi sportovat svého syna...“

Závěrem

Onu neděli jsem hodila za Petrklíč do krabičky požadovaných 10,- Kč. Jako zákazník. Oni prodávají, já kupuji. Ale až se objeví další číslo, přispěji víc, protože sama vím jaké to je iniciativně se něčeho chopit a začínat takřka z ničeho. A také dobře vím, že pohladí po duši i sebemenší poděkování a pochvala... ..takže dík.

Miluše Macková

Časopis Petrklíč vyhlašuje soutěž pro děti

Namaluj nejhezčí zážitek z prázdnin

Milé děti, jistě o prázdninách zažíváte chvíle, o kterých si vyprávíte s kamarády. Podělte se i s námi o vaše zážitky a namalujte libovolnou technikou obrázek.

Bude se soutěžit ve třech kategoriích:

předškolní děti

školáci 6 – 10 let

školáci 11 – 15 let

Uzávěrka soutěže je 1. 10. 2006. Obrázky do tohoto termínu odevzdávejte v kostele vsakristii. Vaše dílka budou veřejně vystavena a vyhodnocena. Kromě toho budou obrázky otiskovány v časopise Petrklíč. Na obrázek napište zezadu svoje jméno a věk.

Dětská mše v Kuřimi 3. 9. v 11:00

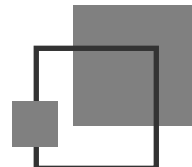
Milé holky a kluci.

První neděli v září se bude konat dětská mše, při které poděkujeme za prožité prázdniny a poprosíme o hodně sil a darů Ducha svatého pro začínající školní rok. Ještě máte kus prázdnin před sebou, ale již nyní se na tuto mši můžete připravit. Určitě doma máte pohlednice nebo fotky z prázdnin. Tak je nezapomeňte vzít v neděli do kostela, kde z nich uděláme krásnou nástěnku, kterou pak ponese jako jeden z obětních darů při dětské mši. A těm nejmenším, kteří ještě neumí číst, jistě rádi pomohou rodiče.

Těšíme se na všechny.

Pokud máte, rodiče, nápady a chuť pomoci při přípravě této mše ozvěte se, prosím, na telefonní číslo: 737 581 880.

Lída Císařová

Kulturně-duchovní dění

12. - 13. 8.	Oslavy „Den Brna“ proběhnou pod záštitou brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho a primátora Statutárního města Brna Richarda Svobody.
13. 8., 10:30	Pontifikální bohoslužba se vzpomínkou na všechny, kteří kdykoliv v historii zahynuli při obraně Brna, a s prosbou za naši šťastnou budoucnost
29. 9 - 1. 10.	Duchovní obnova v duchu svatého Františka pro dívky od 17 let a ženy bez závazků do 40 let v Brně, pořádá Kongregace Milosrdných sester III. Řádu svatého Františka pod ochranou Svaté Rodiny v Brně. Kontakt: pokojadobro@volny.cz , 605 256 132

2. 9., od 9:00 do 16:00 hod. **Diecézní pouť rodin a farností** ve Žďáru nad Sázavou s mottem „Objevme své hřivny“.

09:00	Příprava na bohoslužbu, svědectví rodin, zpívání s kapelou.
10:00	Pontifikální mše svatá. Celebruje brněnský biskup Vojtěch Cikrle.
11:30	Program na hlavním pódiu, na zámeckých nádvořích a v bazilice: loutkové divadlo, koncerty, krátké přednášky pro rodiče a mládež, výtvarné dílny, soutěže, lukostřelba, pohádková zahrada, adorace, prohlídka muzeí a další.
15:45	Závěrečná modlitba, požehnání, písnička na cestu.

Katka

20. srpna 2006: Zájezd na orelskou pouť na Svatý Hostýn.

Pořádá Orel, jednota Kuřim. Odjezd autobusu z Kuřimi v 6:00 hodin (zastávky u Kulturního Domu a u restaurace U Mertů). Předpokládaný návrat je v 18:00 hodin. Přihlášky můžete podávat u pana Sádlika 541 263 735 nebo v prodejně „Studio bydlení“ v Kuřimi, tel. 607 909 396, 541 231 908

Cena zájezdu je: 150,- Kč.

2. září 2006: Orel jednota Kuřim Vás zve na „Náš den“.

V prostorách orelského areálu v Kuřimi, Křížkovského 55, na hřišti i v klubovně

Program:

10:00	zahájení výstavy fotografií P. Trtílka s doprovodným programem v klubovně
12:00	fotbalový zápas Orel Kuřim - ??? aneb, kdo si na nás troufne.
14:00	sportovní soutěže pro nejmenší „O pohár starostky Orla“
18:00	zapálení táboráku a posezení při kytáře

Po celý den je zajištěno občerstvení, objednáno počasí a je očekávána dobrá nálada.

Srdečně zvou pořadatelé!

Miluše Macková

Dětská stránka

Ahoj holky a kluci!

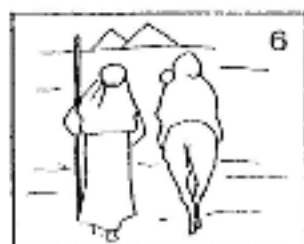
Prázdniny už jsou ve své druhé polovině a někteří z vás se už vrátili z letních dovolených či cest. Nemáte chuť si trošinku namáhat vaše hlavinky a vyluštit naši tajenku? Dozvíte se něco nového o naší nebeské mamince Marii, která má tento měsíc velký svátek. A vedle můžete procvičit svůj postřeh a ti nejmenší si mohou obrázky hezky vymalovat. Tak příjemnou zábavu všem!

MARIA A JEJÍ ŽIVOT

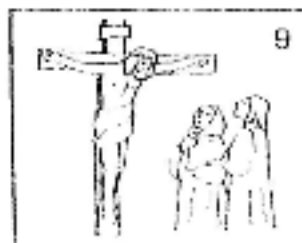
Přiřaď věty k obrázkům. Písmena v závorkách ti pak vytvoří tajenku.

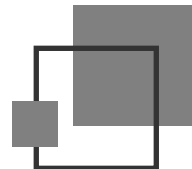

- Ženo, to je tvůj syn. (IS)
- Udělejte všechno, co vám řekne. (KR)
- Tvou vlastní duši pronikne meč. (ÁS)
- Požehnaná tys mezi ženami. (RI)
- Naleznete děťátko zavinuté do plének. (AN)

- Setrvali v modlitbách spolu s Ježíšovou matkou. (TU)
- Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary. (VE)
- Dítě, proč jsi nám to udělal? (KE)
- Vstaň, vezmi dítě a jeho matku, uteč do Egypta. (DE)
- Jsem služebnice Páně. (MA)

Pro hloubavé hlavy

Doplňovačka

V tajence se ukrývá poutní místo v Maďarsku, známé Křesťanským muzeem, jezdeckou sochou svatého Štěpána Uherského a zejména největší maďarskou bazilikou, ve které jsou uloženy maďarské korunovační klenoty.

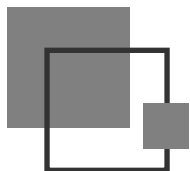
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							

1. Svatý Pavel zažil na cestě do Damašku své ...
2. Bohu Otci se přisuzuje ... světa
3. Vědecká nauka o náboženství, jeho zjevení, tradici a historii je ...
4. Věřící, povolání k zasvěcenému životu, je ...
5. Ten, kdo projevuje naprostou neznalost, nevědomost je ...
6. Na konci světa přináší olivovou ratolest Noemu ...
7. Askeze nebo ...
8. Rozhovor s Bohem je ...

Pro vnitřní potřebu vydává farost v Kuřimí

Uzávěrka příštího čísla je 24. 9. 2006

Redakční rada: K. Šťastná, P. Vašková, J. Kolaříková, D. Montágová, P. Prokop, D. Planer, J. Strašák
Příspěvky prosím zasílejte na e-mail: casospetrickic@centrum.cz, nebo dejte do schránky vzadu v kostele
Časopis Petrklíč bude také zveřejňován na internetových stránkách: www.sweb.cz/fara.kurim

Nevím co mi řekneš

Čekám až spadne mlha
A pořád nic...ticho
Moje i tvoje tělo se diví...
Nemyslím na nic
a přitom na všechno
V hlavě mám zmatek
jak při prvním polibku

Nedá se myslet na tolik věcí
na tolik lidí...přátel?
Člověk neví co chce
Ať je jakýkoliv
Pár lidí mě hodně znervózňuje
...snažím se
...nejde to

Asi jsem cvok
jak už napořád tvrdím
Snad moje řádky nedávají smysl
...ale co má smysl?
Nic...jen chlad
a prázdno
mrtvo...

A ty tu ležíš vedle mě
a kreslíš
Snad mi chceš udělat radost
snad si to domýšlím
snad tě to baví
nebo se nudíš...
Necítím nic

...a přece...

Rafaella